
Man in de kuil metafoor

Stel je voor dat je op een veld wordt neergezet, een blinddoek omgeknoopt krijgt en een tas met gereedschap moet dragen. Je krijgt te horen dat het jouw taak is geblinddoekt rond te rennen op dit veld. Zo word je verwacht je leven te leiden. En jij doet wat je opgedragen wordt. Nu zitten er, zonder dat dit bij jou bekend is, in dit veld een aantal ver uit elkaar liggende, behoorlijk diepe kuilen. Aanvankelijk weet je dat niet, je bent naïef. Dus je begint rond te rennen en valt al snel in een grote kuil. Je tast om je heen: het is duidelijk dat je er niet uit kunt klimmen en je kunt geen ontsnappingsroute vinden. In zo'n benarde situatie zou je waarschijnlijk kijken wat er in je gereedschapstas zit; misschien is er iets wat je kunt gebruiken om uit de kuil te komen. Stel je nu voor dat er alleen scheppen in de tas zitten. Jij begint dus plichtsgetrouw te graven, maar komt er al snel achter dat je de kuil nog niet uit bent. Je probeert dus steeds sneller te graven. Maar je zit nog steeds in de kuil. Dus probeer je het met grote scheppen vol, of juist met kleine beetjes, of je gooit de grond ver weg of juist dichtbij. En nog steeds zit je in de kuil. Al die moeite en al dat werk, en gek genoeg is de kuil alleen maar groter en groter geworden.

Hoe werkt dat? Het lijkt zo logisch. Je hebt een schep dus je gaat graven. En als het niet werkt zoeken we naar een grotere schep. Is het niet zo dat het hele plan om te graven hopeloos is? Graven maakt juist kuilen. Je kunt je zelf geen uitweg graven, je komt alleen dieper in de kuil te zitten.